

Адреса Редакції і Адміністрації
„УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС“
ПЕРЕМИШЛЬ, Побережжя ч. 1.

Конто П. К. О. в Варшаві № 142.807
Передплата в краю виносить 10 зол.
річно, 5-50 зол. піврічно, 3 зол.
чвертьрічно. В Чехії квартально
18 ч. к. Передплату з Чехословач-
чини складати на конто Адм. „Укр.
Голосу“ в Zivnostenska Banka
в Praze. Для Франції 60 фр. річно
для Америки 2 1/2 дол. річно.

Ціна примірника 25 с.

Редактор приймає щодня від год.
11—1.

Рукописів Редакція не звертає, не-
оплачених писем не приймається.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орган.

МАТЕРІ „ПРОСВІТІ“.

Найстарша наша установа, матір всіх українських товариств і організацій — Товариство „Просвіта“ — кінчить дня 8. грудня ц. р. 60-ий рік свого існування і діяльності. З тим днем розпочинається ювілейний рік „Просвіти“, який буде тривати до 8. грудня 1929 р.

Історія Товариства „Просвіта“ зв'язана нашою громадянством з численних книжочок, які в кількох мільйонах примірників розпилились по всіх сторонах, де живе український нарід. В р. 1868. кількох львівських молодих людей, одушевлених народною мовою і пісню, оснували Товариство „Просвіта“, а 8. грудня першими загальними зборами ввели його в життя. Мабуть основателі самі не були свідомі того, як великому ділу дають почин. З часом Товариство „Просвіта“ розрослося — перетворилось в могутню всенародну інституцію і дало початок всім іншим нашим товариствам не тільки у Львові і в цілій Галичині — але на всіх землях, де гомонить українське слово.

За 60 літ своєї діяльності зробило це наше Товариство все, що могло серед несприятливих обставин зробити — перевело освітню організацію в цілім краю. Нині має воно 87 філій, 2720 читалень, 37 філіяльних бібліотек, 33 філіяльних мандрівних бібліотек, 1800 читальняних бібліотек, 1500 аматорських кружків, 500 хорів. Товариство „Просвіта“ крім будівель і земельних посідей, має 1000 готових читальняних і 500 домов в будові.

У всіх тих просвітнянських установах розвивало Товариство „Просвіта“ свою різнородну діяльність: поборювало неграмотність, видавало популярні книжки, улаштовувало виклади і курси вищої освіти, організувало селянсько-господарські школи і т. д. Крім того воно дало почин основанню „Народної Торговлі“, „Дністра“ і інших наших економічних інституцій. По селах рівночасно поставали читальняні склепи, шпихлірі і інші свідки економічності.

А тернистий і трудний був шлях, яким ступало Товариство „Просвіта“ у своїм розвою: Свої і чужі кидали йому не лише терне а й колоди. Москвофіли поширяли про Матір „Просвіту“ всякі клевети, щоби захитати довірем народу до неї. Подібне робили і чужинці. Для них „Просвіта“ стала солено в їхніх очах і вони стреміли, щоб діяльність товариства спиняти при допомозі австрійської влади. А коли Товариство помімо того що-день поширяло терен своєї діяльності, то ті чужинецькі „опікуни“ старались взяти його в курателю цінною марної субвенції галицького союму.

Але Матір „Просвіта“ неустрашимо поступала вперед. Москвофільське Общество ім. Качковського, яке домашні вороги протиставили Матері „Просвіті“, не тільки не могло затемнити її освітніх промінів — а само осліплів що-раз ясніших просвітнянських промінів. Нині мало хто знає про „Общество“, а „Просвіта“ обляла густою просвітнянською сітю весь край.

Великого розгону в своїм розвою вибрало Товариство „Просвіта“ перед війною. Та війна спинила цей розгін. Зв'язок з краєм був не тільки утруднений але і унеможливлений, земельна посілість „Просвіти“ (в Милованні і Угерцях) позбавлена господарських будинків і живого та мертвого інвентару — підупала. Перервалася і наука в господарських школах.

По війні ще тяжчі часи настали. Загальне зuboжіння краю відбилось найбільше на „Просвіті“. Борикаючись з матеріальними недостатками, мусіла „Просвіта“ рівночасно ложити великі кошти на пововну відбудову своїх реальностей у Львові, Милованні і Угерцях. До того прийшли ще несподівані кошти. А саме в р. 1922 ворожа рука підложила вибуховий матеріал в кам'яниці „Просвіти“. Наступила експлозія, яка зруйнувала партер, спричиняючи шкоди на сотки тисячів. Знову треба було стягнутись на цей видаток.

Та неважаючи на те все, Матір „Просвіта“ під проводом свого голови, сен. М. Галуцького сповняла далі організаційно-освітню працю, стараючись дати нашім селянству загально-людську освіту, на якій будується фахова освіта; в першу чергу — сільсько-господарська і економічно-кооперативна освіта. І саме в розгін цієї праці стрілило Матір „Просвіту“ нове лихо. Дня 1. листопада зруйнувала ворожа рука цілу установу, наробивши знова шкоди поверх півтора мільйона золотих.

Та ідей ніяка ворожа сила не зруйнує. Як муравлі коло зруйнованого муравлища — так наші просвітнянські провідники беруться до відбудови зруйнованого Тов. „Просвіта“.

Нині Матір „Просвіта“ кінчить 60 літ своєї благодатної діяльності серед українського народу. Цей ювілей є всенародним святом. І от в ювілейний році ціле громадянство клянується пам'яті тих перших піонерів, що дали почин „Просвіті“ і тому молодшому поколінню, що „Просвіту“ розвинуло. Між живими обома ті покоління заступлені през. Юліаном Романчуком і през. Др Костем Левичем. Ювілей „Просвіти“ є ювілеем і їх просвітнянської діяльності, присвяченої нашій Матері „Просвіті“. Що йно на твердих основах діяльності тих двох перших поколінь розвивається модерна діяльність третього покоління, репрезентованого сен. М. Галуцьким.

Наше громадянство, складаючи Матері „Просвіті“ і її робітникам глибокий поклін пошани з приводу її ювілею, повинно поспішити з як найбільшніми датками на дар „Провіті“ та вступити сотками тисячів в члени. В році ювілейнім не повинно бути ні одного Українця і Українки, якіб не стали членами „Просвіти“ і не зложили їй почесного дару! Це буде доказом, що наш народ є культурним народом.

Кров кличе...

У кожному числі нашого часопису подаємо ми в рубриці „Новинки“ страшні вісті про криваві забави та весілля. Нашим читачам самозрозуміло описування тих фактів мусіло надійти, але обов'язком часопису є відбивати, як зеркало, усі події життя, а тим більше події, що мусять підлягти основному зрозумінню і критиці. Справаж кривавих гулянок нашого парубоцтва стала в останніх місяцях так наглою, що поминати її мовчанкою не можна.

Це просто нова язва єгипетська. Ніби якесь запаморочення і божевілля охопило наші села і щоденно з усіх сторін нашої землі приходять листи, приходять дописи й жалі, що на сором наш друкуються під шумними заголовками у польській пресі і вироблюють нам відповідну марку.

З нашого боку нап'ятовано було вже кілька разів ці дикі ігрища парубоцької сваволі, та голос наш був горозом до стіни і ні трошки на селі не змінилось.

І далі в оттаке: Забави. Танцюють. Сміються. Парубки п'ють. Нагло котромусь, що має вже горівку в чубі, не подобається чийсь ніс, мовра або й танець. В одній хвили коли, ножи й револьвери в роботі. За покритим обставою друзі — але й той, що нападає, має своїх прихильників. Бійка переноситься на вулицю. Крик, вереск і зойки. А на кінець: тріпи, ранені, поліція і кілька літ криміналу.

І те діється всюди. У деяких селах мусить бути обов'язково кров на весіллі.

На нашу думку найкраще заборони лихови в той спосіб:

У нас повинна зайти така зміна в звичаях, що весілля повинні бути тихі та без горівки. Ніякий культурний нарід не відбуває весілля з таким гуком та галасом, як наші і між інтелігенцією також ніхто не чує про гучне весілля. Щож до горівки, то думаємо, що сама велич та радість свята весільного така, що й того чортового насіння не потрібно. Не потрібно й руйнуватися господареві, що робить весілля і видавати 100—500 зол. на горівку. За ті гроші мігби він доні чи синові щось хосенного купити. От приміром корову, коня, чи хочаб вулик з пчоломи.

А далі відповідна пропаганда зі сторони усіх установ на селі та урядів громадських. Требаж щоб люди зрозуміли, що в країні, де не має капілі горівки, а мимо цього і весіллям і люди відбувають весілля та бавляться чи не краще ще, як у нас.

І взагалі зрозуміння треба, зрозуміння і зрозуміння. Кожний, хто причиниться хочби словом до поборення тої язви, причиниться тим самим до піднесення культури нашого села, а в слід за тим до будови нашого Будучого докине цеголку. — К. к.

В справі будови народних пам'ятників.

Нераз по часописах читається, що українське громадянство задумує будувати пам'ятники з честь визначних наших мужів-патріотів чи героїв, — та заміри їх перекреслює адміністраційна влада.

В повисшій справі польська держава видала декрет з 31. 1919 р. Ч. 5. ДППП, поз. 93, про затвердження проєктів пам'ятників зі становища артистичного. В тім декреті сказано, що особи і усякого рода інституції прилюдні і приватні, не виключаючи державних урядів, які заміряють в публічних місцях виставити, напавити, або перебудувати пам'ятник, статую або фігуру — вмурувати, або завісити пам'ятникову таблицю, мають перед тим представити проєкт Міністерству внутр. справ (департамент штуки і культури) до затвердження зі становища артистичного, бо інакше можуть бути ті пам'ятники усунені.

Проекти мають складатися з рисункових нарисів, які виписують помисел і часті виконання, з фотографій плястичних моделей в разі застосування плястичної різьби, а понадто маєть долучити рисункові і фотографічні дані, якіб освітлювали зв'язок проєктованого пам'ятника з оточенням. То затвердження повинно наступити найвніше в протязі місяця від дати зложення проєкту. Для нас має дуже велике значіння та обставина, що повніше з'ясовані приписи не відносять до пам'ятників, фігур, постументів і пам'ятникових таблиць, уміщених на цвинтарях чи то церквах (громадських чи приватних), а збудованих приватними особами з їх власних фондів, (а не комітетами або громадами) для утралення пам'яті фундаторів, або їх найближчої родини, а не кого іншого, як рівнож до предметів подібних, посвячених виключ-

но цілям релігійного культу і до фігур, постументів і таблиць, які є прикрасою будинку, якого проєкт з'являється враз з прикрасою (орнаментом) затверджений будівельною владою.

Щоб однак наших людей не знеохочувати і не наражувати ініціаторів на досить велику кару (до 3 місяців арешту або гривню до 3.000 зол.) належить в данім случаю строго придержуватися повисшого декрету і через нашу парламентарну репрезентацію домогатися скорой полагоди внесків.

Др. Микола Рибак.

Світильники горящі...

ТАРИФА ОГОЛОШЕНЬ:
за текстом за 1 вірш міліметровий
одношпальтовий (сторона має 6
шпальт анонових) 0-24 зол., для
дрібних промисловців укр. інстит.
0-16 зол. Дрібні оголошення по 0-15
зол. за слово, найменше дрібне
оголошення 1 зол., для шукаючих
праці подані безпосередно до Адмі-
ністрації по 0-10 зол. за слово.
Оголошення в тексті 150%, дорож-
ші, на першій сторони 300%, до-
рожші. Рахунки платні і заскар-
жальні в Перемишлі, а завоюю-
чий анонс вже тим самим без за-
стережень годиться на це.

Гриць Огірок.

Важне питання.

Чому наступило обезцінення передвоєнних життєвих обезпечень та чому воно не може більше повторитися? Важне це під суспільним оглядом питання — та здавалось непоінформованим, що тяжко на него відповісти. Однак відповідь на це дуже легка: Жадне товариство обезпечень тут не завинило — навіть велика війна і ще більші її наслідки тут лиш посередною причиною — а цілою причиною і жерелом обезцінення давних обезпечень — це передвоєнне обезпечення не законодавство.

Підчас коли інші фінансові інституції могли перед війною скласти свої резервові фонди в добре забезпечених гіпотеках та інших недержавних вартісних паперах — то після аскураційних законів мусіли товариства аскураційні помішувати свої фонди в паперах з державним забезпеченням: так пр. в давній Австрії в австрійських коронах а підчас війни в воєнних позачках.

Валюти багатьох держав та державні папери стратили вартість а другим ударом вже після війни були примусові перемиї на нові валюти в нових державах, котрі знова улягли девальзації — а заключувати життєві обезпечення в чужих, твердих валютах не було вільно.

Се є причини обезцінення всіх давних життєвих обезпечень!

Аж від 1924 р. наступила зміна. Держави, котрі добре розуміють який вплив і велике значіння мають життєві обезпечення для загального національного господарства зновелізували дотичні закони та не лише

Pr. 51/292. Sąd okręgowy w Przemyslu postanowił na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie: a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76-go rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10. maja 1927 poz. 398 Dz. Rz. P. Nr. 45 ex 1927 dokonano dnia 20-go listopada 1928 przez Starostwo w Przemyslu zajęcie czasopisma „Ukrainskij Holos“ Nr. 48 z dnia 25-go listopada 1928 z powodu, że zamieszczone w tem czasopiśmie artykuły p. t. 1) „kto się witer zbiera burju“ od słów „I koły z jednoj strony“ do słów „zrobił w zahali życia poblec Ukrainciw nemożliwym“. 2) W artyk. „Dopysy“ Widen od słów „Spuynwszy nad przyczynami“ do słów „w odnij sobornij ukraini“ wreszcie 3) w artykule „Wsiaczyna“ „Złowszczenuja urjadnycki pocztowij“ od słów „Czy może że je z hory“ do słów „plujut nam w-lyce“ zawierają w sobie znamiona zbrodni z § 58 i występku z §. 303. u. k. i występku z art. 1. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 10. maja 1927 poz. 399 Dzpp. Nr. 45 ex 1927. b) oraz wydać po myśli przepisu z art. 77 cytowanego na wstępie rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odnowiedzielnemu redaktorowi tegoż czasopisma zakaz, by orzeczenie niniejsze umieścić bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstw przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia. — Sąd okręgowy w Przemyslu Oddz. VI. dnia 26. listopada 1928. — Wilecki.

Сконфісковано!

що дозволили асекураційним товариствам закривати життєві об'єкти в заграничних, твердих валютах, але і помішувати свої премійні резерви в землі, реальних і паперових, незалежних від судби держави.

Завдяки цим змінам дійшли в останні роки життєві забезпечення у всіх краях західної Європи до великого розвитку, бо кожний забезпечений в певний, що забезпечення його старості, життя, чи його родини в валютах, забезпечених великим підкадом золота та забезпечене великими резервами фондами, льокованими в золоті та гіпотечках та реаскуроване в інших реасек. могутніх інституціях, котрі творять нині один безперервний ланцюг гаранцій — не може вже улягати обезціненню!

Як в наслідок того зріс шалено попит на життєві забезпечення в західній Європі, возмим на примір Німеччину. З руїн гордої, передньою будівлі життєвих забезпечень вратовано в Німеччині ледви 300 мільонів зол. марок з року 1924.

В наслідок зміни законодавства та остаточного зрозуміння широкими шарами населення причини попереднього упадку — повернуло знову з елементарною силою довіре до життєвих забезпечень та зросла віра в їх конечність, доцільність, впрст необхідність та їх значіння не лиш під оглядом економічним, але і моральним, примушуючим до поважного роздумування над життям, до працьовитості і ощадності — а всь разом взяте до могутнього відродження нації!

Життєві забезпечення що в році 1927. дійшли в Німеччині вже до висоти 95 мільярдів марок німецьких в золоті — стали одним з факторів так скорого, впрст неімовірного відродження німецького народу з упадку! Чи ми Українці це арозуміємо та чи возьмемо собі з цього науку? — Ярослав Гуглевич, емер. учитель гімназії.

Дописи.

Станіславів. Дня 7. минулого місяця було у нашому місті величаве кооперативне свято. Перша частина відбулася на подвір'ю П. С. К. при величезній здвизі народу. Була це Служба Божя і привіт, по яких слідував похід до Сокола. По полудні свято продовжувалося. Промовляли різні кооператори, між инш. і дир. Палій. Співав хор і були два жаві образи. Один представляв

коршму і п'яків, а по заду у синьому світлі кооперативу. На другому був вбитий п'яниця, один чоловік викидав другу чарку, а по заду була група людей, над якими стояла жінка в ролі кооперативки. Тлом тої групи була кооперативна фабрика. Образи були чудово освітлені та уложені, так, що публіка хотіла на них як найдовше дивитися. Учасників свята так було багато, що велика саля Сокола не могла помістити й половини. Програму мусіли повторити. Треба також згадати і про сталий театр станіславський ім. І. Тобілевича. Він розвивається дуже гарно. Від вакацій дав він цілий ряд вистав: „Чар вальса“ (10 разів), „Ой не ходи Грицю“ (6 разів) і „Запорожець за Дунаєм“ (4 рази). З нагоди листопадової річниці дав театр виставу „За друзі своїх“ (Шуми Марца). Вистави є що суботи і що неділі. Рівнож і Драм. секція Марійської Дружини виставила прегарно: „Прихований жемчуг“, з римського життя. У жовтні в тут. укр. школах заведено шапки-масенички. Невдоволені були з цього місцеві Поляки. Вони творили бійки і нападвали на наших учеників. Кричали за ними „Маслосоюз“, „Кабани“ і били, навіть на головних вулицях. Врешті добилися того, що новий воевода Наконечников (явсь історичне назвище), мав сказати, що масеничок не стерпить. „Курер Станіславський“ трохи зі шкіри не виліз і врешті масенички зістали зажазані аж до рішення кураторії. В часі листопадових роковин була у нас панахида в катедрі, яку правив парох о. Стек в асисті 8 священників. Співав хор. Церква була виповнена по береги Пластунів були з прапором. По панахиді горячими словами промовляв о. Терешкин. На другий день по Службі Божій розійшлися вістки про львівські події. Поляки заворушилися. Часописи в одній хвилі розкупили. Наші цілими ночами стежили укр. будинків і склепів. Серед цього напруження зближалася дзiesięciolecie. Дехто навмисне підчас днів 10. 11. листопада провокував — але Українці з погордою робили те, що мусіли. В школі науки не було і молодіж не брала участі в поході. Всіх навчав 3. травень і зійсна гімназійна афера. Вночі з 10. на 11. відсвятковано так „dziesięciolecie“, що вибито шибви в монастирі СС. Василянко, де не було наліпок. Де инде був спокій. Похід нашої молоді відкликав Соснічки в останній хвилі з огляду на „напружене стосунку“. Деякі Українці „страха ради“ і собі освітлювали вікна і поліпили

наліпки на шибки. Це прикро вражало. В сам день паради падав рясний дощ і вона випала блідо. Всі ходили, як змолкі курки. Так минули ті бурливі дні. Тепер усе заспокоїлося. Тільки дух кріпиться й росте. — Михайло К.

Стрілецьке, пов. Городенка. Найстарші люди нашого села не пам'ятають такого, яке сталося у нас в сам день св. Михайла. Того дня на однім весіллі один парібок з нашого села впаав трупом а двох інших тяжко ранено. Убийники вже сидять в криміналі. Ся подія свідчить, що наша молодіж в селі цілком ледачіє. Тай не молодіж тут виняа, а старі, що молодіж не держать в руках, але пустили самопас. І от молодіж упирався, рикав ночами якби подурила. І як не має молодіж дичити, коли наш газда, як справляє весілля, то і послідній хвіст вижене на армарок, аби прославитися і впоїти людей. Винні також родичі, що заправляють вже від дитинства своїх синів і доньок до горівки. І не диво, що падають тепер трупні. Тому на совісті тепер буде мати труп таї господар, що впоїв молодіж, таї зроби свій дитини на ціле життя нечесть, бо люди тепер будуть пальцями в цілім повіті показувати: Он та жінка або той чоловік мали „крізде весілля“. Молодість — буйність, всего від неї можна сподіватися, як лиш її не пантрують родичі і ціла громада. Але в нас до того ще далеко. Десь по інших селах вже коршми зносять і заміняють їх на Читальні, а в нас таких ще багато — багато, що і без церкви і школи обійдуться, але без коршми то ні. Може цей страшний випадок опам'ятає нашого віята і наших радних, що треба як найскорше позбутися коршмарів таї молодіжко заопікуватися. А то у нас таке, що парібок, котрому ледви ненине молоко обісхло, а він собі вже цигар в губу тиче таї до коршми, а по дорозі, то верещить, якби хто його різав. Рада громадська з вітмом повинна зарядити, щоб у нас від суботи до понеділка не продавали в коршмах горячих трукнів. Доки у нас віят і рада не зробить ладу, то будуть падати трупні частіше, бо паний не має розсуду. Подібний до звірний. Що наш віят і рада громадська зробить в тій справі, то я напишу. — Наш.

Болоне під Перемишлем. Комітет Українців уладив дня 2. листопада 1928 свята з нагоди 10-ліття повстання нашої держави. Гарно вписані запрошення, розіслані усім визначнішим громадянам передміс-

тя, заохотили їх прибути о год. 6. до місцевої церкви на панахиду, — а потім до місцевої читальні на академію. Панахиду за поляків борців за волю підправив о. Василькевич, гарно співав хор місцевої читальні. При заїмпровізованій могої держали почесву сторожу луговики в одностороні. По панахиді усі присутні в числі кількохсот удалися до гарно прибраного льокалю місцевої читальні. Про значіння свята виголосив реферат Др. М. Рабак, який виваз присутних до спільної праці на полі культурнім і економічним. Пошановано честь полягали борців за волю через повстання з місця і одномінутову мовчанку. Гарно вивязався хор місцевої читальні, який співав під орудкою п. Дмитришина. Видно було старання підготування, як також вибір точок був відповідиний. Декламції випали також складно. Публіка виконавців винагороджувала рясними оплесками. Слідно в читальні роботу віділу, який може одиникий з місцевих читальень спромігся на вистави в тім році навіть під зглядом музичним вибаглим. В тім згляді не щадяє свого труду п. Волянська і Дмитришин, які тож своїми сольо співами на академії захоплювали публіку. По відспіванню національного гимну учасники, підбадьорені на дусі, розійшлися домі. Як видно — то Болоне працює. — Очевидець.

З Польщі і про Польщу

Поляки кресові дуже войовничий народ. Про їх „героїв“ і кресових „рицери“ всі знають. Люблять вони побренькувати, як стародавня шляхта, шабелкою. Того польського звичаю не хочуть покинути й панове посля з „єдики“. Отсе в соїм посол Славек викликав на поєдинок соціалістичного посла Недзьялковського. А за ним пішли інші. Щоби трохи примирити войовничість послів державної лісти — ППС обєдналося з усіми соціалістичними групами та заборонило своїм членам брати участь в поєдинку — мовляв, поєдинок це те саме, що напасти на когось з ножом на вулиці. Але ще і в инший спосіб показують польські посли „свою войовничість“. Перед кількома днями напав посол Полякевич на посла Хруцького на коритарі соїму і вдарило його два рази в лице. Дивне лише це, що пос. Хруцький не віддав

йому так, щоб він ногами на крився. Деякі посли соїмові обурилися, що в соїмі посол поводиться як в коршмі і зажадали від маршалка, щоб він завад лад в соїмі. — До Варшави приїхав секретар Союзу Народів Сір Джемс Дрімон, а Поляки витали його, як виталюють кожного чужинця, що має значіння за границею. На цім Дрімоні їм дуже залежить, бо Польща хоче мати стале місце в Союзі, а тільки за його протекцією дістала по великих клопотах вістале. — В польським соїмі пос. Целевич протестував проти гнету, якого дізнав український нарід під Польщею. На це відповів міністер Складковський ось так:

„Щодо п. Целевича, то не має він права промовляти тут в імені „підбитого народу“ і переводити аналогії між нашим визвольним рухом проти заборців і політикою українських націоналістів в „Малопольщі“. Польський нарід не підбив українського народу, боротьби з ним не вів, ані не веде. Не має п. Целевич права промовляти тут до нас в імені населення „східної Малопольщі“, ані в імені українського населення. Не хай пам'ятає, що у воєністві, де його вибрано, польського населення є 45 проц. П. Целевич, коли внявню українську військову організацію поклукнувся на польський приклад нехай пам'ятає, що наші не працювали за чужі гроші і для чужих фахово не займалися шпигунством на шкоду чий-небудь свободи. Не хочу з п. Целевичом полемізувати щодо подобиць. Дивується він, що домагаються видачі кількох послів, а ось вииятки з їх мов: „Твоїми шпигунами і гнобителями, народе український, є поляки“. „Мету осягнем, а тоді ти, яху, заборай своїх граничників і палики і вітай в української землі, а ти, український селяне, бери колик і гони ляха з тієї землі“. Коли виразно підкреслюю, що не допущу до народоестовей боротьби і коли за пасивність в перешкоджанні спробам боротьби дискваліфікую найбільш засидженіх достойників, п. Целевич сміє порівнювати мене до міністрів царської Росії. Не відповідаю війни українському народові, лише заговором проти цілості польської держави. Визнання до боротьби п. Целевича не приймаю, бо не має він права промовляти в імені всього населення“.

Сконфісовано!

Заповіджені а з приводу листопадових подій відкликани вистави зівсної гротески Галактіома Чіпкі і Ле-ле „ВЕРТЕП НАШИХ ДНІВ“ відбудуться в грудні а саме: Старий Самбір, субота, 8. грудня бр. Самбір, непіла, 9. грудня бр. Дрогобич, понеділок, 10. грудня бр. Перемишль, вівторок, дня 11. грудня бр.

Що чувати в світі?

Большевики зажурилися тим, що в Америці президентом держави став Гувер. Вони сподівалися, що після Куліджа приїде на його місце Смідз або хто другий і тоді Америка поведе иншу політику супроти них. Бо американці не uznawali їх за державу, ні не торгували з ними, а відколи большевики пробували зробити конкуренцію своєю нафтою американській — то стосунки ще погіршали. А звісно: Америка сьогодні велика пані і що каже — свята річ. Та вийшло інакше, як сподівалися червоні „таваричи“ і от зажурилися вони. А що Гувер буде такий сам, як Кулідж у своєму урядованні, то про це свідчить ось-так: На три дні до його вибору післили большевики депутацію до нього тай просили, щоб він лаславим оком глянув на большевію. Гувер прийняв їх, але сказав, що не допустить до визнання большевицького терору на області давньої Росії за державу — а навпаки: буде старатися завести там лад. Колиж такий чолорік, як Гувер, погрожує — то не на жарті. — Недавно закінчилися в большевиків два процеди, які ярко свідчать про комуністичну справедливість і господарку. У першому, який тревав 19 днів, суджено в Астрахані богатьох найвищих судових урядників. Вони побирали від підсудних хабарі після ознаменої тарифи і найбільших навіть бандитів випускали за гроші на волю. В тюрмах та з тими, що мали йти під суд, робили собі урядники забави, а підчас цього безчестили та знеолювали всіх жінок, загрожуючи їм карами. В Москві зноваж судили 69 вищих урядників-інженерів, які також брали хабарі від усіх інтересантів, навіть від чужинців. Через це понесла держава величезні шкоди, особливож на залізниці, де повіддавано майже всі роботи у невідповідні руки за хабарі. І червоних суддів і червоних інженерів засуджено на грубі літа криміналу — але хіба це перешкодить хабарництву?

Німеччина має великий клопіт з промисловцями з о-

ВСЕВОЛОД ЛЯРШЕНКО.

А сонце заходило...

Червоно заходило сонце... Цілий день, од самого ранку гуділи гармати. Доріжкою, що тягулася смугою між рівними квадратами жита та пшениць, сунули цілі валки возів, їхали вершники, тягнулися люди... Над селом стояв пекольний гамір. Звалилося війська, хурғони, самоходи.

Усі знали, що драма кінчилася... Увесь день — там — за селом рішався бій, вивирали собі по шматку поля один і другі. Діти тих піль, діти, що вирости на склябах боронили її з усіх сил, але сили ломалися. Залізю тило, як коса квіти, усе завязало, усі герейства і посвяті. І перед ним уступали молодечі палкі груди, корчилися в болю окервавлені серця і поторочені надії.

Ого!... Це був липень 1919 р. Той липень, що заважив на нашій долі. Вони відідали поспішно, а візники краями коням хребти — аж рука боїла. Опопосені, з диким од жаху лицем, приходили відділи, присідали і відходили. І криваво заходило сонце. Так криваво — мов хто небозвід живою кровю з рани підмастив.

Хата старої Насті стояла при самому шляху. Вона бідненька вдова. Ані чоловіка в ній немає, ані мастку не видно біля хатчини. Одиноким чистям був її Петро. Один, одиникий син. Жхаллива війна потягнула його далеко від рідного села, на чужину, кидала по всіх фронтах, але Господь заберіг його від ворожої кулі. Скінчалася війна, але не для Петра. Місто царського орла, Петро пішов боронити — Тризуб, „Ягась Україна. — думала стара Настя. — Ох Боже, Боже! вилуїся над нами! Дай, щоби хоч Петрусь вернувся“...

А тим часом почався відворот. Цілий тиждень їхали, та їхали. Село надивитися не могло. Люде не знали, що діється.

„Демо на вищий фронт!“ — горворили підбадьоруючо стрільці.

Та не так воно було! Наші відступали перед перевагою ворога. І день і ніч йдуть — йдуть, обои за обозами, куринь за куринем. Все йшло на Схід... до братів. В чогирукотник смерті.

Йшли діти краю в обійми смерті, але бадьоро й гордо. Горем прибиті стрільці показують вимушену веселість.

А в дійсності? Молоді серця кралися від тяжкого болю, на згадку про відворот.

На кого кидати матері, батьків? На згумання й на поталу ворогові? Але так мусить бути! Приказ був: йти за Збруч!

„Ой та зажурилися, Стрілці Січові!“

А стара Настя сиділа на приспі під хатою, зі слезами в очах і згадувала сина.

Такий цвіт! Така весна життя, така буйна молодість. А все йде на чужину, Бог зна куди. А військо йде і йде. Ось вже останні. Ціла сотня припоросена а все гарні й рослі хлопці. А всі прибиті горем. В останнє даються на свої рідні села, рідні ниви. Може це послідній раз.

Прачайте, дорогі села убогі, прачайте батьківські стріхи рідні, прачайте земле, що виростила таких дітей! Прачайте старілини й каштанів, ось там під горбочком, коло церкви, де колись ми проводили свої найкращі дитячі хвилини! Прачайте поля, ліси, гаї й луки, прачайте всі дороги, всі місця знаї. Прачайте своїми й сусіди, прачайте найдорожча мамо й батьку! Прачайте, на віки прачайте!

Пішли стрільчики битим шляхом на Схід. Довго, довго чути було журливу стрілецьку пісню. Довго це стояли люде. Деякі плакали.

Довго неслася тужлива, стрілецька пісня на крилах до рідних піль, до рідних гнізд. А за ними курилася доріженька.

Настя сиділа на приспі, — а слези горохом котилися. Старечі очі вбила в сторону, звідки вертали наші. Ось ще йдуть — останні стежи на чорних конях.

Забилось серце Насті. Згадала чогось-то свого сина. А вершники все ближче й ближче.

І нагло здрігнулося серце, пізнала Петра на коні. І любо і мило стало бідній матері. Сонце все вище й вище заходило, — останні, слабкі проміння кидало на вершки дерев. Безжурно сміялося сонце, а нещасна мати то плакала, то раділа.

А Петро доскакує. Скочив, прибігав до матері. Прачається.

— Та що ти робиш, Петре, чого так скоро утікеш?

— Не могу, мамо — сказав твердо Петро — це воєнний час.

Один момент. Петро вже знова на коні.

„Прачайте, мамо, молитесь Богові за мене, щоб швидко вернувся“.

„Сину, сину мій безталанний — чи дочкають мої старечі очі бачити тебе?“

— „Мамо!“

— „Сину!“

І тупіт кінських копит залунав по дорозі. І тихо після цього. Горячий день скінчився. Золоте сонце сховалося за гору.

І довго, довго плакала бідна мати, поки сил не стало. Дивилася в далину, що взяла в неї улюбленого сина.

А Петро?

Пішов далеко, на Україну, — де знайшов смерть від плямистого тифу. І поховали Петра враз з иншими в глибоку могилу.

На могилі стоїть ще й досі березовий хрест. А мати чекала, чекала улюбленого дитини, то не дочекалася. Поховали бідну, і її сонце могила чорніла на цвингарі. А сонце

як заходило тоді, так тепер що днини заходить.

Безжурно кдає свої проміння на могилу мамі і сина. Буйний вітер шелестить біля могил — розмавляє.

А сонце йде й за собою день веде. — Зараненько наше встало... Густі хмара накрило його. Зайшло.

Та не довго буде за хмарами. Розійдуться вони а до нас горем прибитих усміхнеться Сонце Воскресення!

25

І. СИП.

КІТ І МИШІ.)*

Чи чули ви стару байку, де миша, безнадійно махнувши лапкою і вітхаючи, вимовляє глибокодумні слова про те, що сильнішого за кога звіря нема...

Дитячу трудкомуну № 2 імени Червоного Жовтня за всіма ознаками в Київ вважало за гарну. У всякім разі на всі доповіді, звіти й рапорти про її діяльність завжди ухвалювали найкращі революції, роботу незмінно визнавали за задовільну то-що.

Не задумуватимеш над тим, як могло це статися. Може й справді тут не так уже кепсько стоїть справа.

Напр. у диткомуні № 2 не було всього того, на що хвибували дитячі заклади. Тут не крали, не розгрінькували народних коштів, не купували тисячних гучномовців, щоб підсилити культроботу середобіранних і голодних дітей. Але тут коринь зла був і тимчасом є в тому, що тут дві групи: кіт—завідатель

*) Це з „Пролетарської Правди“. Большевики казуть, що родина, батьки, діти та їх обов'язки — це буржуазна видумка. І тому поважали т. зв. диточі комуні (диткомуні) у яких на свій лад виховують дітей на будучих бідних та комуністів. Нинішня оповідання показує, яких настоятелів мають ті діти.

Волинець і миші — весь збір робітників. Кіт, як це й повинно бути, переслідує мишей і, віддаймо належне його завзяттю, з такою впертістю, силою й настирливістю, що справді його енергія варта, щоб її враще використати.

Кіт ніколи не минає нагоди нагадати мишам про свої кігті. Кіт сердито шипить на роботу. Кіт ходить, люто набившись, наганяючи страх на миші. А миші... миші безнадійно махають рукою, слухаючи мову „відважних“ про одсіч: та що ви, мовляв, адже все одно сильнішого за кога звіря нема.

Кіт панує далі. Проте відомо, що не все котів масиця. Настає й великий піст.

І ось на зборах ради диткомуні, підбадьорені розмовами про самокритику, миші дають генеральний бій котів.

Вісь виступів — справа про ставлення до співробітників. Одна за одною виступають, набравшись сміливості, миші із своїм: „Я обвинувачую“.

Ось коротенький перелік деяких далеко не всіх, особливо яскравих моментів.

— Адже ви завжди не розмовляєте, а кричите, — навіть при дітях. Скільки разів ви обіцяли мені спустити мене з усіх сходів. (Це питає лікар тов. Ц.) А пам'ятайте, як, розмовляючи з дітьми, щойно вчора взятими з вулиці, ви доводили їм, що алодій, убійник — не злочинці?

І навіщо-ж було після розмови лікаря про гігієну ротової дулини з посмішкою, поіхаючи, казати: Та що там іще... Чисть не чисть, зуби все одно випадають. Дітям, звісно, такі виступи були до вдоволи. Багато більше в усякім разі, ніж „розмова руками“, до якої, признається, ви не раз уже удавалися.

„Кіт“ мовчки й похмуро слухав виступи „наклепників мишей“. Тільки блискучі очі свідчили, що він хвилюється.

А „миші“ картали).

— Хіба можна називати співробітників при дітях „сволотою“? Хіба неодмінно треба доводити людей до гістерики? Хіба нема иншого заходу адміністративного, коли не товариського впливу, як загрози: „Розжену! Вижену! Пошлю до дідка“.

— Одна співробітниця вимагала, щоб заборонили дітям спати вдвох в однім ліжку, а ви їй — нагадали, що спить-же вона з чоловіком в однім ліжку — і нічого!...

— Кажіть просто, кого ви вирішили зістати живого, а хто може сподіватися, що лишиться живий? „Миші“ картали. Вони ставили котів силу запитань, наводили силу-силенну фактів, називали дати, місце, свідків, обставини.

Це були цікаві збори. Дуже цікаві, і таких удруге може, й не буде. „Миші“ розважали думу. Вони готові були навіть простити „котів“ всі минулі старі кривди в ім'я майбутнього, в ім'я можливості працювати надалі.

Завідатель сидів у кутку й похмуро слухав. Коли-ж прийшла йому черга говорити, він сказав на адресу „мишей“.

— Ах ви, дармоїди! Гнати треба таких гнилих смердючих інтелігентів!

І багато иншого такого. А наприкінці: Я може й попросив-би навіть вибачення, якщо когось образив. Але, коли ви так на зборах наважуєтеся виступати... Ну, що-ж, добре...

Кіт знову набився і, фосфорично блиснувши очима, відмовився підписати протокол зборів, де був і представник Наросвітів.

Тимчасом у диткомуні № 2 все, як було. Товариші наросвітінці! Не вже й справді „сильнішого за кога звіря нема“?

дної а з робітниками, з другої сторони. В останньому часі німецький важкий промисел металевий, дистанцій допомогу зза границі розпочав оживлений виріб товару. Товару того назбиралося дуже багато, а тимчасом вивести його можна було тільки малу кількість. В наслідок цього промисловці обнижили платню робітникам, а ті відразу застрайкували. Уряд признав рацію робітникам, зажадав для них підвижки, а у відповідь на те промисловці в Надренії звільнили відразу 213 тисяч робітників металевих і 120 тисяч деревного промислу. Фабрики станули а велика армія безробітних затяжла важко на бюджеті держави, бо уряд мусів розпочати для них виплату допомоги. Зразу хотів уряд змусити силою промисловців до уступок і навіть деякі фабрики під його примусом розпочали були працю. Але тоді король німецьких часописів Гутенберґ загрозив тим промисловцям, що замкне їм кредити і вони мусили роботу припинити. Такий напружений стан тривав вже четвертий тиждень. Кілька разів вже пробували міністри порозумітися до промисловців з робітниками — та і одні і другі вперті. У слід за тим вибухла по робітничих центрах нужда і то така, що церква без ріжничого обряду розпочала в Німеччині збірку поміж вірними на користь безробітних. Як покінчиться та господарська недуга німецької республіки — трудно передбачити.

Англійський парламент слухав недавно цікавої мови Льюїда Джорджа. Той великий англійський політик виступив остро проти свого уряду та проти Франції в обороні Німеччини й розброєння. Бо в дійсності дотепер справорозоруження не зробила і кроку напереді помімо соток ухвал та договорів усі боїться війни далі. Тимто й Льюїд Джордж обвинувачував Францію й Англію. „Ви — казав він — від Німеччини жадаєте розброєння а самі зброїтеся, як ніхто на світі. Робіте договори морські — і жадаєте, щоб світ розоружився. Франція нині має чотири рази більше війська, як Німеччина в 1914 р., а фільтовий договір ваш — це ганьба цілого світа, вашої честі і безпеки. Ви ніби поправляєте відносини з сусідами, а рівночасно зброїтеся. Правдивої приязни між народами не можна будувати на таких основах. Рука в панцирі може мати добрі сторони, але є не вигідна до дружнього стиску долонь. Народи оструть ножі на порозі мира. Союз Народів, Льюкарно і пакт Кельбота є кпинами і обманом“. Ота мова Льюїда Джорджа викликала великий шум у французьких часописах і вони закидають йому прихильність до Німеччини. Але все таки побоюються і Англії і Франції, що їх будуть мати за ворогів мира і після останніх вісток морський договір між тими двома державами має бути уневажнений. — Англіїські власники копалень вугля мали недавно багато клопоту з Польщею. Від дуже давних часів вивозили Англії свій вуголь до Швеції та Норвегії, але в останній часі Польща почала їм робити там конкуренцію. Щоби випхати з тих країв польський вуголь, Англії об'єдналися у велику спілку, скликали до Шіфіль наряду шведських і норвежських купців і там остаточно польський вивіз вугля добили. Польща вправді рекурсувала — та нічо з цього не вийшло. А тепер тільки газети гавкають на Англії, що вони хочуть загнати Польщу, бо з торгівлі вуглем мала вона добрий дохід. Та Англії з англійським спокоєм пускають галас польських газет попри вухо. — Перед кількома днями заховував досить поважно на запанелі легень англійський король Юрій. При ліжку хорого перебувають без перерви щонайбільші поваги лікарського сві-

та. Товпи народу залягають площу перед палатою короля, та ждуть нетерпеливо на вістки про стан його здоров'я, а в цілій Англії моляться за його вицуження по костелях. Англії — треба признати, дуже люблять свого короля.

Американський президент Кулідж, який передасть свій уряд новобраному президенту Гуверу в дні 4. марта 1929 р. виголосив перед кількома днями в Вашингтоні велику промову. У тій промові говорив між иншими так: „Америка нічого не виграла в світовій війні. Европійські держави взяли собі області давньої Туреччини, поділили між себе німецькі колонії і поконфіскували заграничні німецькі маєтки. А мимо того видали ми на війну 36 мільярдів доларів і вона коштує нас з інвалідськими та сиротинськими пенсіями та шкодами 100 мільярдів доларів. Кажуть, що ми війну виграли. Однак можна перекозати, що й виграва війна є страшним нещастям. Війни взагалі не повинні бути. Та на жаль світом кермує ще й досі самолюбство а не розум і сумління. І тому й ми мусимо збротися, щоби не показатися безборонним“. Далі говорив Кулідж про відношення Америки до Європи. „Ми — казав він — багато помогли Європі. Служили і радою і грошми і цілий ряд держав завдячує нам своє існування та тверді основи господарки. Але не думаємо бути довше добродіями. Між Європою а нами можуть бути тільки взаємини чистого інтересу. Тому й тих довгів, які нам завинила Європа — не даруємо. А що ми переконалися, якою шкодою для нас є війна, то нікому на ніякі зброєння не дамо грошей, тимбільше, що за будучу війну не хочемо відповідати“. Дотепер Кулідж ще ніколи так отверто не говорив. Часописи кажуть, що досі він боявся галасу та крику і нападів на свою особу і тому щойно уступаючи, показує, яка то прихильна Америка Європі. Тою мовою Кулідж мов визначив дорогу для свого наслідника Гувера і дав йому наче вказівки, як має поступати. А рівночасно показав, як думає найсильніша в Америці республіканська партія.

Італійський диктатор Муссоліні перевів в своїм краю одну дуже важку реформу, від якої залежатиме будуча політика Італії. А саме перед кількома днями під його натиском ухвалив сенат, що від тепер рація фашистська є побіч короля та уряду найвищою законодавчою та виконавчою владою. Від тепер від ухвал тої ради залежатиме в великій мірі ціле життя Італії. Що правда — то Муссоліні йому не вдалося переверсти в повні свої пляни що до тої ради. Він хотів, щоб вона мала вплив і на короля і на обсядження трону, а кождоразовий наслідник трону мав бути чю атверджений. Це вже був замах на права трону і король спротивився, щоб рада мала аж такі повноваження. Між Муссолінім а королем прийшло з того приводу до поважних непорозумінь і справа стала так важкою, що цілий світ уже застановлявся над питанням: хто уступить, король чи Муссоліні? Уступив однак той політичний. Змів закон про права ради фашистської а король на далі зівстав при своїй силі. В той спосіб Муссоліні підкреснув, що він короля шанує і слухає та що король є згідний з фашистами. Вісток про непорозуміння між обома навіть заграючи не випускали.

В Югославії починає бути чим раз горячіше. Уряд просто не знає, що робити з Хорватами. Ні з ними ні без них. Хотівби їм дати дещо й дещо попустити, так побоюється Сербів, бо ті нездовольно кричать, щоби вже раз покінчити з „латинською галайстрою“ (Хорватами) при помочі сили. З другої сторони

Хорвати не тільки об'єдналися у спільному фронті з Чорногоріями і Словінцями проти уряду, але й усі Сербі словінські пішли їм на руку і чим раз через те менше боються Сербів. Сербі чуються дуже невпевно. Їх політик Неделко-віч пише в часописі „Време“ так: „Хорвати є зорганізовані, багнуть своєї держави і нас ненавидять. Ми не зможемо нічим задержати їх при собі, а час помагає їм, бо дає змогу ще краще об'єднатися. Нашу повагу за границею підкопують. Ми є з усіх сторін підміновані і положення наше у власній державі ще раз погіршише. Ідемо до катастрофи“. З тих слів видно, що „галайстра“ не така то й слабенка, щоб можна її придусити.

В Румунії розпочав Манію з новими міністрами урядовання. На першому засіданні новий той президент міністрів піддав думку, щоби завести багатоощадностей та познати деякі уряди, що є менше потрібні. Попередній уряд позаводив так багато всіляких канцелярій та сіуранц (поліційний уряд), що деякі не мали й роботи. А мимо того порядку не було. Окрім цього, Братіану був дуже щедрий. Любив і він і його прибічники бавитись в великих панів, їздити багатомо самоходами, робити гостини і т. д. і декотрі міністри, приміром, мали до розпорядимости по кількадесять авт. Манію хоче і ті уряди і ті всілякі панські примхи свого попередника позносити. Вістку про це прийняли всі громадяне, які платили за Братіану величезні податки, з радістю, а деякі села то так собі взяли до серця проєкт свого провідника, що кинулися самі зносити і нищити уряди. В багатьох місцях жандармерія мусіла гостро усмирявати завзяятих та вересливих циганів. Тепер вже в Румунії спокій.

Лотва обходила дня 18. м. за приміром великих держав, десятиліття своєї держави. Того дня 1918 р. було проголошено Лотву республікою. Маленький лотовський народець, що числить всего 2 мільйони голов, дуже хоробро боронив від сусідів і від большевиків своєї незалежності і хоча сили тамтих були великі, то Лотва виграла. Сто тисяч побитих лягло в обороні своєї землі, але кінці і Німці і большевики заклачили з нею мир, а великі держави визнали її самостійною державою. Від 1920 р. править Лотвою сойм, а на чолі держави стоїть президент, яким є від минулого року Зембалюс. Столицею Лотви є торговельний порт Рига. І от того року радуються Лотовці. Два мільйони їх всего, а „одностайно стояли“ і не далися. Можуть бути горді на себе, бо нас Українців є 40 мільйонів, а чужинці панують над нами.

Всячина.

Ювілей проф. Н. Студинського святкувало Наукове Тов. ім. Шевченка дня 2. наука. О год. 11. перед пол. в салі музейній відбулася вчораша академія в присутності около 160 членів і представників українських установ. З Радянської України приїхали голова Укр. книги п. Озерський і делегат Укр. Ак. Наук. п. Савченко. Уряд Рад. України був репрезентований конзулем лівійським Лапчинським. Прибули також представники Осолінеум, (Цікаве, що лівійський університет, на якому ювілей викладав 23 літ і якого професором до нині є прислав з Львова... депешу!!!). На Академії виголосили реферат проф. пп. Свенціцький, Гордінський і Гершаківський, описав відчутно правити і депеші від академії наук і університетів майже цілої Європи. На кінці промовив сам ювілей. Вечером відбулася сильна вечеря.

Фальшиві поголоски. В Перемишлі поширюються поголоски, що адвокат п. Др. М. Хробак організує на нашій ґрунті соціалістично-радикальну партію. Наша Редакція є у поваженні п. Др. Хробака прилюдно заявити, що такі брехні поширюють хіба його особисті вороги.

ПЕРЕМІСЬКІ КІНОТЕАТРИ

від 2—9. ХП.
Польонія: ЗОЛОТА ДІЛЕЯ — фільм на тлі Габсбургського дому. Рекорд настрою, кольориту і пориваючої гри. — АНГЕЛ ВУЛИЦІ — поема шляхотної любові і безграничної пошати.

Редута: ТРИОМФ ВІЛОГОЛО-ВОІ — фільм, що є перлю робітні „Совкіно“ в Москві з артистами: Судакевичем і Бакшеввим.

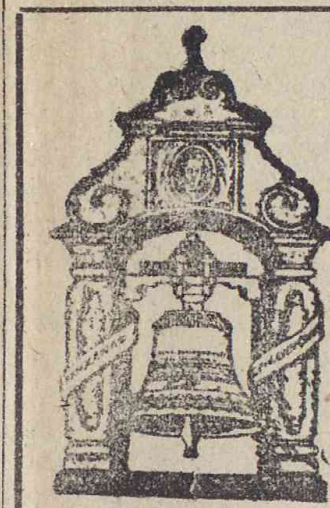
Олімпія: ІДЬ ЛЮБОВИ — мугуча поема кохання, болі і щастя зі звісним Рамон Новарром і Анною Май Вонг. Неоглядана доса гра й сценерія що поривала народи.

О. СТЕПАН ГОРОДЕЦЬКИЙ

Шамбелян Папський, радник Матр. Консисторії, б. генеральний вікарій галицький, декан Рогатинщини і парох Вербиловець, почесний член „Прогресу“ і діяльний член всіх українських центральних установ у Львові і Рогатині, упокоївся в Бозі дня 26. листопада 1928.

Зійшов в могилу найвизначніший наш священик-патріот, що ціле своє життя і весь труд зложив для Церкви і свого народу, щоб дигнути його на ті височини, на яких стоять інші народи. Хто з нас не знав того свого як голуб старця, який завжди і всюди явився у Львові, коли кликав його обов'язок народний? А вже Рогатинщина завдячує йому майже все те, що тепер має — і організацію всіх товариств і гімназій і бурсу. Були часи, коли старенький о. шамбелян мало що не власним коштом удержував рогатинську бурсу, а в часі вакацій бурсаки зідились до него як до батька. „Я молодію між ними“ — звик був говорити старець. Покійник жив тільки для народу. Як добровільний целібат мігби він сказати словами Франкового Мойсея: „Я ж весь свій світ, весь труд тобі дав у незломнім зав'язі“. Таких целібатів дай нам, Боже, як найбільше нині. В останніх часах, коли підрісло нове покоління, зазнав Покійник не мало прикрости від него. Повторилася історія з Датанами і Авіронами. Вічна пам'ять і легка йому нехай буде рідна земля, яку Він так любив!

ДРОГЕРІЯ „ПІД ЗВІЗДОЮ“ при Аптіці „Під Звиздою“ в Перемишлі ул. Францішканська 24 (коло вежі) поручає всі артукули, що входять в круг дрогерії по най-дешевших цінах.

УВАГА
Не купуйте дзвонів по чужих фірмах, котрі Вас використовують, а в додатку дають Вам дзвони з лихої кричі.
Найкращі, найтреваліші, а крім того гармонійні і мелодійні дзвони дістанетеся лише
в одинокій українській ліярні дзвонів
Михайла Брилинського
у Львові-Замарстинів вул. св. Михайла ч. 14.

Новинки

ДО ЧОГО ДОВОДИТЬ ГОРЬКА? В Сальцбургу засуджено Петра Іннергофера на 20 літ важкої загостреної тюрми. Чоловік цей, упившись оноді до безтями, вліз до хати свого приятеля Шрагля. Підчас цього, як ціла родина Шрагль спала — Іннергофер узяв на руки семілітну Гетруду, дочку хазяїв і пішов з нею з хати. Дитина, обдужена холодом, почала кричати, але звородній чоловік заткав її уста, занів в корчі і там пробив її ножем. Окрована дитина мала ще настільки сили, що дотягулася до рідної хати, але тут на порозі сконала. Тепер Іннергофер має кару, хоча в дійсності го за нього повинна сидіти в криміналі горька.

ТРИ ГРИЦІ І ОДИН СТЕПАН. В часі весілля в Медведівці пов. Дрогобиць задував Степан Сосяк, з тогож-таки села, зробити на місці порахунки зі своїми ворогами, що звались: Гриць Козак, Гриць Лазаревич і Ридь Коваль. Вибрався отже з втіям карабіном на весілля і почав полювання на своїх противників, стріляючи раз-по-раз. Вислідом стрілянини було: забито Грицька Козака, а равено Герасимовича і Ковалю. Бандит сам пішов на поліцію.

ЩАСЛИВОЇ ДОРОГИ, ПАНОВЕ! Львівська „Хвиля“ подає, що гродський староста др. Райнлендер та комісарі поліції Новодворський, Грабовський, Лозінський, Респондек, Мітленер (загальнознаний Українцем), Парилевич і Бялковські зістали перенесені зі Львова до Польщі. Як доносить урядовий комунікат перенесли цих панів з „Малопольської“ до „Велькопольської“ за це, що вони заховувалися в часі львівських погромів дуже мляво. Нам тільки остаеться відітхнути з полехою та побажати: Щасливої дороги, панове комісари! А там урядуйте краще!

ПРАВДА ВСЕ ВІЙДЕ НА ВЕРХ 21. жовтня пропала була у Львові Гаська Юрочко з Вишеник пов. Гордод, яка вибралася туди з товаришом шукати праці. Як виявилось перепер, то Гаську вкинула до ріки недалеко Домариха та якраз її товаришка, Ганна Баланюк, зі своїм коханцем. Перед тим зрабували вони Юрочкіні 35 зол., які мала та з собою, а опислі побили і майже неспритомно скинули з моста в воду, де вона втопилася. Але кровавий вчинок не затаївся.

ДОБРИЙ СИН. Вечером 14. ц. м. повстала в хаті Андрія Алексевича в Дубаневичах пов. Рудки суперечка. В часі її син Андрія, Степан, ударив свого батька, який числив 55 літ, так сильно кулаком в голову, що той по кількох мінутах сконав. Вирода арештували.

І В НАС ВАЛИТЬСЯ. Перед кількома днями завалилася стара, 300 літня камениця в Перемишлі при вул. Казимира. Камениця здавна вже грозила заваленням, але цього ніхто до серця не брав і щойно, як почала грізити на добре, вдалося її мешканцям втіти. Однак не обійшлося без жертв. Родина кравця Шніцера, яка мешкала на третьому поверсі зістала присипара румовищем і трое людей, то є батька, жінку й дитину, витягнуто неживими.

СИНІ КОВАЛІВ. Якось так зложилось в сучасній політиці, що маємо трох визначних політиків того самого походження. Муссоліні, диктатор Італії та Массарик, президент Чех — є синами звичайних ковалів. До їх товариства дійшов в останньому часі ще й третя ковальська дитина. Є нею Гувер, новобранний президент Америки.

ДИВНЕ Й ГРИЗНЕ ЯВИЩЕ. На цілому румунському побережжі Чорного моря попукала у широкі щілини недавня земля, а позем моря значно піднісся. Ріка Екіана пропала зовсім, так, мов ніколи її й не було. В деяких оселях у щілинах впадалася цілі хати.

ДИВНА УСТАНОВА. В Чехах є так багато людей в назвиском Новак, що вони постановили оноді заложити спеціальне товариство, до якого членами можуть ввійти тільки люди, що пишуться Новак. В самій Празі є Новаків 15.000. Перед кількома днями були перші збори того т-ва, в якого виділі є самі Новаки, яке має ціль допомагати всім Новакам і в якому всі Новаки говорять собі „ти“.

ШАХРАЙ ПІД РЯСОЮ В Реме-нові пов. львівського прилапано 23. літнього Гната Макуха, який волохився по селах, а з браку роботи збирав добровільні жертви на якусь „Захоронку для дітей Дитятка Ісуса“. Макух був перебраний в монашу рясу, мав фальшиві папери і неодиного легковірного чоловіка натягнув. Не натягнув тільки поліції. Тепер монаху в тюрмі у Львові.

НОВА КОМПРОМІТАЦІЯ. На днях скінчився у Львові політичний процес Платона Полотнюка і Івана Сеніва, обжалованих о вбство провocatora Гука ще в листопаді минулого року. Процес той, як багато попередніх скінчився тільки ганьбою поліції та польської преси, яка тішилася наперед „унешкодливенем“ двох гродських членкуф У. В. О. Суд обжалованих звільнив, а „спренжиста“ поліція і ще більше „спренжиста“ преса поспускали сумно носити в долину.

МЕДВЕДІ В КАРПАТАХ. Завдяки охороні уряду розмножилися в наших горах медведі у такій кількості, що загожують поважно худобі Гудуліт та людям. В околиці Жабя було вже кілька випадків, де медведі кидалися на корови й вівці. Люди супроти них безбездні, бо за медведями закон стоїть. Львівська „Рогатпа“ дуже обурюється з приводу того, що „агітатори руси“ і факти з медведями використовують до „антипаньствоших демонстрацій“. Дурному вічна пам'ять...

УВАЖАЙТЕ НА ОЛІВЦІ Що атраментарові олівці є трійлом, на це подає одна франц. лікарська часопись такий факт: 27-літній урядник ненароком вколую в палець таким олівцем. Урядник злегковажив собі ту дрібну подію, але вже на слідуючий день палець опух, він дістав горяки і болів голови. У шпиталі мусили палець обтяти, та гангріна пішла так далеко, що треба було відрізати цілу руку. Тому уважайте — бо через отаку дрібницю можна не раз набутися каліцтва.

ТАКОГО ЩЕ В СВІТІ НЕ БУЛО. Лотовська преса у Ризі доносить, що уряд Лотви мусить вислати своєю представниками в Москві, тім раю червоном, вже від кількох місяців не мільки масла, якого там і на лок не можна дістати, але й риж, каву та кашу. В останньому тижні послав Лотва своєю послом і хліб. Це не чуване ще в історії. Від коли світ світом — то гості і амбасадори чужих держав мали в Росії все що їсти.

ЯК ПОЛЬСЬКІ ПОСЛИ... Степан Видлак і Олександр Мудрик кохались у одній і тій самій Олені Проців з Гніздячова і дійшли до висновку, що двоє їх на світі за багато. Постановили отже зробити поєдинок, бо ні один ні другий не хотів вмирати. А що не було ні крісів ні револьверів, то боротьба мала йти на коли. Одного дня на майдан вийшло багато людей. Прийшли і оба вороги і на даний знак почали обкладати себе колами, куди попало. Однак Мудрикові навчався швидко кіла. Він вивняв ніж і почастував ним кілька разів Видлака. За тим обстали другі і нагло цілий майдан став бовснем. Скінчалася усе тия, що поліція завела лад, та позбавила ранених (5 осіб) і замкнула під ключ Процівну.

ТОРАЗ НАРОД! Норвеська письменниця Ундот одержала за свою повість з селянського життя велику міжнародну грошеву нагороду в фундаций Нобля. При тій нагоді часописи зазначають, що в Норвегії, яка числить всего 2 і пів мільона мешканців, повість письменниці Ундот розійшлася в 1/2 мільона примірників. Значить, що п'ятий Норвежець має у себе й книжку. Якж то ми нужденні супроти них!

ЧЕРВОНИЙ УЧИТЕЛЬ. В Бердянську — як подає „Комунікат“ — арештовано недавно директора закладничої школи, Режеченка, „Товариш упрятитель“ поведився так по революційному, що знасилував багато малолітніх своїх учениць, а навіть і учительку. Вчив по комуністичній програмі.

ЛЕГКОВІРНІСТЬ ЧИ ТЕМНОТА?

В Лещині біля Ходорова жила собі Агафія Ковалець, яка вічно нарікала на свою долю. Ні кури яєць не несли, її корови молока не давали, діти слабували, а чоловік заглядав за чужими жінками. Задумала отже піти до якого знахора тай порадились. А що в той час якраз заїхали в село цигани, то Агафія до них. Привела в хату стару, як гриб, циганку, а та з гори зажадала 15 доларів за пораду. Торгувались, торгувались, аж стало на 10 доларях, телиці і двох гусаках. Подивилася циганка до карт тай каже: „Не журися — і так заки третє сонце зійде — підеш з того світа“. Агафія в плач. А циганка: „Можеш викупитися в мене від смерті, але дай за день по доларови“. Агафія зраділа, що так тано позбудеться смерті, збігало по сусідах, продала за пєсі гроші 2 морги ґрунту і дала циганці, вдоволенна, що буде довго жити, бо доларів було багацько. Циганка пішла, а за два дні вернув чоловік тай тільки руки заломив. І тепер шукай вітра в полі.

ПОМІЖ ЦИФРАМИ. „Відомості статистичні“ подають такі числа: В Польщі було в 1925 р. — 28.001, в 1926 р. — 34.082, а в 1927 р. — 37.028 споступків судово караних. Гарні вигляди на будуче — правда? — Учені обчислюють, що в цілому світі побирається щоденно 7 тисяч подружжя а родиться 20 тисяч дітей в самій Європі. Найбільше женитьб припадає на Бельгію і Болгарію, найменше їх в Ірландії і Норвегії. Кажуть, що в більшості країн царстві натовість є що дня 10 тисяч шлюбів а 15 тисяч розводів. Це кращій вигляд! — В бюджет польської держави на рік 1929—30 встановлено урядом такі квоти: на потреби рільництва 55 мільонів, на військ 814 мільонів, а на поліцію і арешти 233 мільони золотих. Ну, тут вже хіба найкращі вигляди!

РОЗБРОЮЮТЬСЯ. Французський уряд поставив до 1932 р. вбудувати 174 нових воєнних пароходів. Це краще в Англії. Там розбудовують флоту до той степені, що вона буде мати 20 кораблів воєнних більше ніж Америка а два рази буде більша від флоту усіх держав Європи разом. Пакт Калльога можна сховати до шухляди!

ЗАМІСТЬ ДО ШЛЮБУ — НА ЦВИНТАР. На весіллі Павла Куліньки в Смолині п.в. Рава Руска розкохотився товариш молодого Василь Верхала так дуже, що почав з револьвера стріляти на виват. Одна з куль полетіла не туди, куди хотів Верхала і трапила молодого в голову. За годину він помер, а весілля зробилося з веселої забави в сумний обряд. Верхала так звяз собі до серця свою неосторожність, що пішов в корчі і дворазовим стрілом відібрав собі життя.

ДОВРИЙ ШВАГЕР. Недалеко міста Трент почули жандарми зойки з цвинці одної хлопської хати. Жандарми полізли туди і найшли в ямі велику клітку, у якій сиділа вихуділа жінка. Вона заявила, що швагер держить її вже в ній від червня і дає тільки трохи харчу, щоб не вмерла. Допитуваний швагер борониться, що сестра його жінки показувала признаки божевілья а він ні на курацію ні на видання її до відповідного шпиталу грошей немав.

ТОМУ БОГ НЕ ЖАЛУВАВ. В краю Іллінці росте собі хлопчина, який тепер числить 10 літ, а вже має 180 сантиметрів висоти і при тому важить 100 кіл. Лікарі обчислюють, що той „мальчик“ підростає що року 10 сантиметрів і він повинен дорости до висоти 3 метрів, оскільки не буде хорував та добре їв. Хлопчина той вже сьогодні дїстає багато запрошень до театрів і цирків, які хочуть показувати його людям як дивовижу і в той спосіб заробити добрі гроші. Най росте здоров.

Є ДІАМЕНТИ — А БРАК ВОДИ. В південній Африці відкрито недавно величезні діамантові поля. Уряд взяв їх під свою опіку, окрузив стіною і працює там 60 робітників, яких не вільно аж до вигаснення контракту вийти поза ту огорожу. Усі діаманти, а в їх дуже багато, задумує уряд продати, а за ті гроші наводити ту нещасну країну. Вона хоч багата в діаманти, то цілими місяцями нема там каплі дощу, ріки висихають з горячі, а люди, як у нас, жаждать води. Той спосіб був би вистарчаючий на яких п'ять літ. Але це все наразі ще проби.

ШИВОРОТ НА ВИВОРОТ.

Оноді показувано у Львові на засіданні лікарського товариства жінку, яка у середині має усе по противним боці, як у звичайних людей. І так серце і селезінка знаходяться у неї по правому боці, печінка в лівому і т. д. Цей вибрак природи доглянули при допомозі просвітлюючої лампи Рентгена, а особа, що має все не на своїому місці, почувалась зовсім здоровою та дужою. Навіть не в голові їй, що в середині у неї брак порядку.

З ТІНИ МИНУЛОГО. На одному острові Норвегії найдено недавно фляшку, яку викинула буря з морських хвиль. В середині у ній була фотографія двох мушкетерів, дорогоцінна шпилька і письмо того змісту: „Останні мінати „Титаніка“ приїшли. Я нахожуся зі своїм швагром, сестрою і їх дітьми на покладі, бо на лодках не було місця. Оркестра грає. Морські бігають. Багато збожеволілих. Один чоловік...“ В тім місці рукопис врывається. Страшна трагедія „Титаніка“, який 15 квітня 1912 р. з 1635 пасажирами пішов на дно — витягає ще свої кістляві руки...

ЖІНКА НА ЧОЛІ БАНДИ. Степан Стельмашук, мешканець села Тишківці біля Володимира їхав оноді возом до дому. На дорозі напало його чотирох розбішак, якім верховодила жінка. Вона побила Стельмашука колом і зрабувала йому 20 вол.

ПОСВЯТА СИНА. У місті Калишу жінка родина Рашків. Старий Рашко від довгого часу безперестанно хорував і врешті лікарі осудили, що для його здоров'я треба йому в жилі налити свіжої крові. 19-літній син тогож Генрик згодився радо послужити своєю кровю батькові і у шпиталю перелили около півтора літри синівської крові до батькових жил. Та на жаль посвята сина була даремна. Старий Рашко за кілька днів помер, а молодого геройського сина поховали в цвинці.

ДІМ ЗІ СТАРИХ ІЗБЕТ. В північній Америці вбудував собі один мешканець дім з незвичайного матеріалу, бо з старих газет. Робив він це в той спосіб: Цілий тижень часописів, які в Америці мають часто по 100 карток, зліплював він докладно і давав під прасу. Так одержав тверду кістку потягав як якоюсь течю, від якої вона ставала неперемакальна, а опісля будувал з них дім. Будова трітала 5 літ, а на стіни дому зужито 80 тисяч часописів.

БЛИЗНЯТА НА РАТИ. Минулого тижня в селі Пекельнику побіж Закопаного господаря Консьова пішла на пеле, щоб викопати решту бараболь. Незважаючи на те, що була в вагітному стані та що поле було пів милі від села. Підчас праці вродила вона несподівано сина. Небогате думаючи заинули дитину в хустку і понесли до дому. Ту повила ще другою сина. І діти близнята почуваються добре.

Господарський кутик.

Хочуть ячмінної каші. Уряд заборонив привозу каші ячмінної до Польщі до 31. липня 1929 р. Це слушне. Маємо ячмінної каші досить в себе. Але одночасно то само розпорядження каже, що міністер промислу й торгівлі може в порозумінні з міністером скарбу дозволити на ввиз каші ячмінної. Отже — можна і не можна. Хочу і не хочу.

Не продавати фасолі! Сьогорічний урожай фасолі в Угорщині і в Югославії, які доставляли її для цілої Європи — не дописав. Супроти цього заграницею ціна фасолі підскочила подвійно і купці заграничні купують радо фасолу в Польщі. Радимо всім здержатися з продажем їй аж до весня. Тоді фасоля буде дуже дорога.

Новий спосіб. Дотепер осушували в нас мокляки та мочарища в той спосіб, що копали рови і вставляли рурки, якими спливала вода. В Познанщині роблять тепер проби з осушуванням без рур. Іменно один вчений винайшов плуг, який жолобить на 1 метр під землею щось наче нору кертці, якою стікала вода. Той спосіб був би вистарчаючий на яких п'ять літ. Але це все наразі ще проби.

НОВІ КНИЖКИ.

Автори й видавництва, які бажають рецензії, звольте прислати два примірники даної книжки.

П. Франко: Захар Беркут. — історична драма на 4 дії. Тернопіль 1928. Видавництво: Подільська Театральна Бібліотека. Стор. 48. — Хто знає повість І. Франка, той мусить здивуватися, що Шан, автор зміг акцію й широку сцену повісті змістити в чотири дії драми. Треба признати, що Шан, автор вміло вживався з того трудного завдання. І хоча драма сама собою є затяжка через кількість осіб та сценарію на нашій малій сцені аматорських театрів, то кращі аматорські гуртки, особливо ж по містах повинні постаратися ту штуку виставити у себе. Ідея драми, тобто єдність громади, що творить чуда, боротьба за волю, що не знає границь посьвят, переведена в цілій штудії прегарно. — К-к.

Іван Федорак: Побережжя — комедія на 1 дію. Тернопіль 1928. Видавництво: Подільська Театральна Бібліотека. Стор. 48.

Надіслане.

Абсолютно укр. гімн. пошук лекції на провінції, найкраще в домі священника. Адреса: М. Вілків, Трушевичі п. Nizankowice.

Кооперативний урядовець (вправний книговець), належить обзнайомлений з коопер. орган., з довголітньою практикою в коопераціях кредитових, споживчих, молочарських і промислових, пошук заняття в більшій кооперації. Зголошення слати: Марта Халупнацька, Косів к. Коломні.

До Виділів Філії і Читальні Т-ва „Просвіта“. В останнє пригадується справу виготовлення і переслання звітлень з цілорічної діяльності. Вони потрібні для виготовлення загального звітлення про теперішній стан освітньої роботи та її досконалості. Найдаді до дня 15-го грудня ц. р. належить виласити виповнені звітлення по призначенню. Супроти байдужих постоюмо згідно з вимогами статуту Товариства. — Головний Виділ Т-ва „Просвіта“ у Львові.

УВАГА!
Не купуйте дзвонів у пововених фірмах і не дайте себе обманувати людям, які зі штучкою відливання дзвонів ніколи нічого спільного не мали а удаються все а довір'ям до старої, славнозвісної нашої фірми **Братів Фельчинських** в Калуші, вул. Сівецька і в Перемишлі ул. Красівського Тел. ч. 108. :: ч. 63. :: Тел. ч. 108.

В.П. Фірма М. Фрайліх

заведення для виробу спеціальних бандажів ЛЬВІВ, вул. Городецька ч. 35.

Оцею дорогою висказую Шановній Фірмі свою найщирішу подяку за артистичне виконання поясу на пропуклину, який мені дуже скоро поміг, а тим самим причинився до скорого вилічення моєї тяжкої недуги. Цей пояс перевищив всі мої сподівання. Ному його без труднощі і недомагань так, що лікарська операція стала непотрібною.

З високим поважанням **М. Боднар** довголітній посадинок, Член Ради Шкільної б. держав. комісар, власт. дібр і промисловець.

Замітка: Опаски черевні для жінок і муштин на звиниження жолудка можна замовляти поштою. — ОПАСКИ ПРОПУКЛИНОВІ допасаються лише особисто, через що приїзд єсть конечно потрібний.

Адвокат

Др. Микола Рибак

веде адвокатську канцелярію в Перемишлі при ул. Підсудського 1. в льокалі канцелярії бл. п. дра Т. Кормоша.

ЛІКАР-СПЕЦ. НЕДУГ ВНУТР.

Др. Остап Прийма

ЛЬВІВ, ул. Личаківська 32
Просвітлювання Рентгеном
ТЕЛЕФОН 61-50.

ДЕНТИСТ

Мед. Пр. Степан Димковський

б. лікар Поліклініки у Берліні
Перемишль, Нолідова 1.
Усі в обсяг новітньої дентистички входять роботи. Прещі-війна техніка дентистична. Спеціалістичне лічення осіб еразливих і нервових.

на Бібліотека. Стор. 11.—Маленька штучка ота, скомпонована хитко, без провідної ідеї. Ціла „комедія“, полягає на висміюванні п'яниць — і більш нічого. І підчас п'яного, як з першої комедії автора „Депутати до Віцня“ можна ще сяк-так усміхнутися — то тут треба скритися з розчарування. Від Под. Театр. Бібл. можна вимагати, щоб видавала кращі штуки. — К-к.

Інк. О. Охрим: Меліорація і комасація селянських господарств. Львів 1928. Накладом „Сільського Господаря“. Стор 53+2 мапки. — Отсю книжечку треба поручити прочитати кождому селянинові. Питання голоду землі та осногоного її використання тісно звязане з меліорацією і комасацією ґрунтів. І це питання для нас дуже важне. Тому ж і треба бути вдячним Т-ву „Сільський Господар“, що видало так популярно написану та дешеву книжечку про ці два кардинальні питання сучасного новітнього господарства. Ціна 75 сотиків мінімально мала супроти тих користей, які принесе вона нашому розвоєви економічному. — ак.

АДВОКАТ

Др. Микола Хробак

отворив і веде адвокатську канцелярію в Перемишлі при ул. Ягій-оиська ч. 9.

Др. Роман Чайковський

адвокат,

б. апел. суд. військовий оборонець ПЕРЕМІШЛЬ, ул. Імназіальна б. (біля ОО. Францішканів).

Др. Іванна Вітошинська

ординує в діточих і внутрішніх недугах в Перемишлі, вул. Миколая б (біля Чарнецького).

Др. Михайло Кос

лікар очей (окуліст) ординує в Перемишлі, вул. Мицькевича 11. (в поштовій будинку).

ЛІНАР

Др. Роман Несторович

ординує у внутрішніх і жіночих недугах в Перемишлі, ул. Францішканська 37 II (площа на Брамі). Власна хемічна і мікроскопічна лабораторія.

Аптика і Дроґерія під „Звіздою“

існуюча від 50 літ

в Перемишлі, ул. Францішканська ч. 24 (біля вежі)

поруцає всякі аптичні ліки і всі артикули входячі в круг дроґерії

РАДІСТЬ І ВТІХА

під селянською стріхою! ЛЬВІВ, вул. Замарстинівська 29.
ПЕРІЩА КРАЄВА ФАБРИКА ПОЛОТНА „ДОБРОБУТ“ міняє лен, коноплі і клочча на готове полотно, пайл, бархани, хустки, рушники і т. п. на найдогодніших умовах. Вистарчить сказати, що ФАБРИКА ПОЛОТНА „ДОБРОБУТ“ видає за 1 м. сиріця до 23 митків полотна про що переконались тисячі наших селян.

Ближчі пояснення і пробки вислаємо даром і оплачено. — Агентам платимо дуже високу провізію.

НОВО ОТВОРЕНА РОБІТНЯ

жіночих і мужських одягів, костюмів і плаців ЮЛІАНА СТРУТИНСЬКОГО

в ПЕРЕМІШЛІ — вул. Дворського ч. 1.

Замовлення виконуються після найновіших моделей і журналів, як найстаранніше і по приступних цінах. ГРОМАДЯНЕ! Тямте: Свій до свого! — Своя робота до своєї робітні! —

До П. Т. Громадянства міста Перемишля і повіта!

Товариство взаємних обезпечень на життя і ренти „КАРПАТІЯ“ (Централа: Львів, Руска 18.) приймає обезпечення на життя і ренти під найкориснішими умовами у всіх можливих комбінаціях — в твердій валюті (доллярах і шваїл. франках). Через вобудовання на твердих основах, реаскурацію і гваранційний рез. капітал дає повну гваранцію!

Тому всі Українці обезпечують свою старість і життя та будучність своїх синів і доньок тільки в своїм ріднім інституті! На перемиській Землі переводить обезпечення та уділює всяких інформацій наша „Повітова Агенція“ при ул. Рунавальській ч. 1. II. поверх (сейчас за мостом), котору веде п. Ярослав улевич — і туди просимо у всіх асек. справах звертатися письменно або устно в годинах урядових від 11—1 і 3—4 по поп.

З поважанням „КАРПАТІЯ“ товариство вз. обезп. на життя і ренти у Львові — Руска 18.

НАЙДЕШЕВШЕ ЖЕРЕЛО ЗАКУПУ.

Позір! п. т. Позір!

Кооперативи і сільські Крамниці Гуртівний склад

волічки, вовни, копу, заполочи, бавовни до вишивок в мотках KLARK DMC, шовку, шпулькових ниток, HARLAND, Тройки, гарасівок, стяжок, крепінок, коронок, обшивок, тасежок, гребінів, гузіків, пожів, батогів, паперів і туюок „Солялі“, зоштити, всілякі паперові вироби і шкільні прилади, як також величезний вибір ґалантерійних товарів

задля закупу просто з фабрик по значно зредукованих цінах поручає ПЕРЕДВОБНА ЗНАНА ФІРМА ОСНОВАНА 1904 р.

ЛЕВ ЛЕВЕН

Станіславів, Ринок ч. 15, вхід від вул. Берка ч. 3.

Спробуй а переконаєшся!!

„фосфоліна“ до швидкого тучивня свиней „фосфоліна“

побуджує апетит, зміцнює кости і протягом короткого часу прибуває на вазі подвійно. Почтова пакча 4 1/2 кг. — 9 зол. висилає за післяплатою

В. І. Мушинський, Перемишль, Францішканська 2.

МАЛИЙ ВИДАТОК — КОРИСТЬ ПОДВІЙНА!

В листопаді і грудни помічні погної на весну найдешевші!

Тому вже замовляйте їх а передусім салітру та потазові соли,

яких на весні не можна вже дістати.

Замовляйте цілий вагон, бо тоді погної майже о четвертину дешевші. — Погної даємо на безпроцентовий неоплатний кредит, платний аж 15. жовтня 1929 р. Купуйте погної лише у факхових фірм, що дають найкращий товар і пора-дять, який ґатунок треба дати на Вашу землю.

Жадайте цінників! Жадайте цінників!

Кооп. Спільна Українська Аґрономів у Львові вул. Собієського 20.

Вже вийшов і продається по всіх книгарнях

Календар-Альманах „ДНПРО“

Замовлення просимо слати: НА 1929 РІК. Українське Товариство Допомоги Емі-грантам з України, Львів, Руска 3 III п. :: ЦІНА 3 ЗОЛ. ::